

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๔

การฟัง

สาระสำคัญ

การฟัง เป็นทักษะหนึ่งของการสื่อสารและถือเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวันเพราะมนุษย์เราใช้การฟังเพื่อรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งการฟังจะเกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ได้นั้น ผู้ฟังจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการฟัง รู้หลักการฟังที่ดี มีมารยาทในขณะที่ฟัง มีการแก้ไขข้อบกพร่องของการฟัง ตลอดจนฝึกการฟังเป็นประจำ ก็จะช่วยให้การฟังบรรลุตามวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้

- อธิบายความหมายและความสำคัญของการฟังได้
- บอกจุดมุ่งหมายของการฟังได้
- บอกลักษณะของการฟังที่ดีได้
- บอกมารยาทในการฟังได้
- บอกประสิทธิภาพของการฟังได้
- บอกวิธีฝึกการฟังได้
- บอกประโยชน์ของการฟังได้

เนื้อหา

- ความหมายของการฟัง
- ความสำคัญของการฟัง
- จุดมุ่งหมายของการฟัง
- ลักษณะการฟังที่ดี
- มารยาทในการฟัง
- ประสิทธิภาพของการฟัง
- วิธีฝึกการฟัง
- ประโยชน์ของการฟัง

การฟัง

1 ความหมายของการ

การฟัง โดยทั่วไปหมายถึง การรับรู้ความหมายจากเรื่องที่ได้ยิน เป็นการรับรู้ทางหู และติดตามเรื่องราวที่ได้อินจนสามารถเข้าใจแล้วนำมาคิดว่าควรจะคล้อยตามหรือโต้แย้ง คนส่วนใหญ่คิดว่าการที่คนเราได้อินเรื่องต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในหูนั้นคือการฟัง แต่ความจริงการฟังกับการได้อินมีข้อแตกต่างกัน คือ การได้อินหมายถึง การที่เรื่องต่าง ๆ ผ่านเข้ามาในหูซึ่งเราจะรับรู้หรือไม่ก็ได้ เช่น ขณะที่เรากำลังฟังเพลงอยู่นั้น อาจมีเรื่องอื่นนอกจากเสียงเพลงมาเข้าหู อาจเป็นเสียงไก่ขัน เสียงเครื่องยนต์ เสียงสิ่งของตกหล่น เป็นต้น แต่เราไม่รับรู้หรือสนใจเสียงนั้น ลักษณะนี้จัดว่าเป็นการได้อิน ส่วนการฟังเป็นเสียงที่ได้อินผ่านหูแล้วพยายามทำความเข้าใจรับรู้ความหมายของเสียงนั้น เช่น การฟังครูอธิบาย จะเห็นได้ว่าการได้อินกับการฟังมีความหมายแตกต่างกัน แต่ก็มีความสัมพันธ์กัน โดยการได้อินนั้นเป็นส่วนประกอบพื้นฐานที่สำคัญของการฟัง (นิติมา พรหมเกษตรินทร์ และคณะ, ม.ป.ป. : ๒๐-๒๑.)

จากความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การฟัง เป็นการรับรู้ความหมายจากเรื่องที่ได้อินจนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งการฟังจะประกอบด้วยส่วนสำคัญ ๔ ส่วน คือ

- ก. การได้อิน
- ข. การติดตามเรื่องราวของสิ่งที่ได้อิน
- ค. ความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่ได้อิน
- ง. การนำสิ่งที่ได้อินไปใช้ให้เกิดประโยชน์

2 ความสำคัญของการ

การฟัง เป็นทักษะอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ใช้ในการสื่อสาร ซึ่งมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตมนุษย์เป็นอย่างมาก นอกจากนั้นผู้ที่มีความรอบรู้มักจะได้รับยกย่องว่าเป็นพหูสูตร แปลว่าผู้ฟังมากนั่นเอง แสดงว่ามนุษย์ใช้การฟังเป็นเครื่องมือในการรับสารต่างๆ และโดยเฉพาะ นักเรียน นักศึกษาต้องใช้เวลาในการฟังบรรยายในชั้นเรียนมากกว่าทักษะอื่น ๆ จึงควรต้องพัฒนาสมรรถภาพการฟังให้ได้รับประสิทธิภาพมากที่สุด ทั้งนี้เพราะการฟังเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดปัญญา เกิดความรอบรู้ ซึ่งสามารถ สรุปความสำคัญของการฟังได้ดังนี้

๑. การฟังเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างหนึ่งของมนุษย์ มนุษย์สามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยการฟังตลอดชีวิต นับตั้งแต่การฟังเสียงพ่อแม่และคนในครอบครัว เกิดการจดจำและนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เมื่อเติบโตก็เกิดการเรียนรู้ขยายกว้างออกไป ได้พบปะพูดคุยและสนทนากับคนอื่น ในสังคม

๒. การฟังเป็นส่วนสำคัญของการคิดและพูด กล่าวคือการฟังจะช่วยให้ผู้ฟังมีความรู้กว้างขวาง เกิดสติปัญญาจากการรวบรวมข้อมูลและข้อคิดต่าง ๆ และเมื่อนำไปเชื่อมโยงเข้ากับสิ่งที่ได้ฟังมา ก็จะทำให้เกิดการจดจำและนำไปสู่การคิดระดับที่สูงขึ้น หากจำเป็นต้องพูดก็ได้เรียนรู้วิธีการพูดที่ดีของผู้อื่น แล้วนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับตนเองต่อไป

๓. การฟังช่วยเพิ่มพูนความรู้และความบันเทิง ในวันหนึ่ง ๆ เราได้รับความรู้และความบันเทิงจากการฟังมีไม่น้อย เช่น ฟังข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เพื่อให้รู้ว่ามีเรื่องราวหรือเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น การฟังข่าวสารทำให้เราเป็นคนทันสมัยและมีความรอบรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวเราหลายด้าน เช่น ด้านการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ฯลฯ นอกจากนั้นยังเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดได้ด้วยการฟังสิ่งบันเทิง เช่น ฟังเพลง และรายการบันเทิงอื่น ๆ จากภาพยนตร์ ละคร เกมโชว์ เป็นต้น

๔. การฟังเป็นพฤติกรรมของผู้มีมารยาทในการเข้าสังคม การพูดคุยและการรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ย่อมได้รับความนิยมนจากคู่สนทนา ช่วยในการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่นและช่วยสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตร ก่อให้เกิดความเข้าใจ การยอมรับ และความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน (นิติมา พรหมเกษตรรินทร์, ม.ป.ป. : ๒๑-๒๒)

3. จุดมุ่งหมายในการฟัง

๑. ฟังเพื่อให้เกิดความรู้ เป็นสิ่งจำเป็นต่อนักเรียนนักศึกษาอย่างมาก โดยผู้ฟังต้องรู้จักจับใจความสำคัญและจดบันทึกได้ เช่น ฟังข่าวสารบ้านเมือง ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม จับประเด็นสำคัญของเรื่องได้ และจะต้องสามารถวิเคราะห์ได้ด้วยว่าสิ่งใดเป็นข้อเท็จจริง

๒. ฟังเพื่อความเพลิดเพลินและซาบซึ้ง เป็นการฟังที่ผู้ฟังจะได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เพื่อสนองความต้องการของอารมณ์ รวมทั้งยังช่วยพัฒนาจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ด้วย เช่น การฟังเพลง ฟังนิทาน นิยาย บทกวี เป็นต้น

๓. ฟังเพื่อให้ได้รับคติชีวิตหรือความจรรโลงใจ เป็นการฟังที่ก่อให้เกิดสติปัญญา ความสุขุม และมีวิจรรณญาณ ช่วยยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น การฟังเพื่อการจรรโลงใจนี้ต้องใช้วิจรรณญาณเชื่อในสิ่งที่ควรเชื่อ พิจารณาด้วยเหตุผลช่วยให้ผู้ฟังมีแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดีงาม

4 ลักษณะการฟังที่ดี

การฟังที่ดี ควรมีลักษณะ ดังนี้

๑. **เตรียมตัวก่อนฟัง** การฟังในโอกาสสำคัญต่าง ๆ กัน ผู้ฟังควรเตรียมตัวไว้ล่วงหน้า จะทำให้สามารถฟังได้อย่างเข้าใจและได้ประโยชน์อย่างเต็มที่
๒. **กำหนดจุดมุ่งหมายในการฟัง** การฟังทุกครั้งจะต้องวางจุดมุ่งหมายเพื่อให้เป็นไปตามต้องการอันได้แก่ ฟังเพื่อความเพลิดเพลิน ฟังเพื่อความรู้ และฟังเพื่อคิด
๓. **ฟังอย่างมีความพร้อม** การมีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย ด้านจิตใจและสติปัญญา เช่น ร่างกายมีสุขภาพดี จิตใจปราศจากความวิตกกังวล รวมทั้งสติปัญญามีพื้นความรู้ หรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟังพอสมควร ก็จะช่วยให้การฟังเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
๔. **ฟังอย่างมีสมาธิ** เป็นการฟังที่มีความตั้งใจมั่นอยู่กับเรื่องที่ฟัง โดยมีให้มีเรื่องอื่นใดมารบกวน จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้เป็นอย่างดี
๕. **ฟังโดยมีใจเป็นกลางไม่มีอคติต่อผู้พูด** การทำใจให้ปราศจากอคติจะช่วยให้ผู้ฟังตัดสินใจด้วยเหตุผล ข้อสรุปจากการฟังจะได้ไม่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง
๖. **ฟังอย่างมีวิจารณญาณ** ต้องใช้สติปัญญาไตร่ตรองหาเหตุผลของเรื่องที่ได้ฟังอย่างรอบคอบ ไม่เชื่อสิ่งใดโดยปราศจากเหตุผล ผู้ฟังจึงต้องใช้ความคิดและสติปัญญามากกว่าการฟังโดยทั่วไป เช่น การฟังข้อมูลเพื่อตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ
๗. **จดบันทึกเรื่องที่ฟัง** การฟังให้มีคุณค่าควรมีการจดบันทึกคำพูด หรือใจความสำคัญไว้ เพื่อให้ได้เนื้อหาสาระที่สมบูรณ์
๘. **ซักถามข้อสงสัย** หลังจากฟังการพูดจบแล้ว ถ้ามีข้อสงสัยควรซักถามผู้พูดให้ชี้แจง หรืออธิบายรายละเอียดซ้ำอีกครั้ง

5 มารยาทในการฟัง

มีข้อควรตระหนัก ดังนี้

๑. ไม่เสแสร้งทำเป็นตั้งใจฟัง
๒. ไม่แสดงอาการปฏิกิริยาที่ไม่เรียบร้อยจนเป็นอุปสรรคต่อการพูดและการฟัง เช่น พูดคุยเสียดัง ทานอาหารระหว่างฟัง ฯลฯ
๓. รู้จักการตอบสนองทั้งเชิงวัจนะและอวัจนะต่อผู้พูด เช่น การยิ้มรับ การพยักหน้า เพื่อแสดงความพอใจในคำพูดของผู้พูด

๔. ไม่นั่งคุยหรือก่อกวนผู้พูดในลักษณะที่เป็นอุปสรรคต่อผู้พูด
๕. ถ้าหากผู้พูดเป็นสมณเพศ และเป็นการเทศนาธรรม ผู้ฟังต้องพนมมือและแสดงความสำรวมให้สมกับเป็นพุทธมามกะ
๖. ไม่ออกจากสถานที่พูดก่อนเวลา หากมีกิจธุระจำเป็นต้องแสดงความเคารพผู้พูดก่อนแล้วจึงออกไปได้
๗. แต่งกายให้ถูกกาลเทศะ เพื่อให้เกียรติแก่ผู้พูดด้วย
๘. ให้เกียรติผู้พูดด้วยการปรบมือเมื่อมีการแนะนำตัว และปรบมือแสดงความขอบคุณเมื่อการพูดสิ้นสุดลง

6 ประสิทธิภาพของการ

ผู้ที่มีทักษะในการฟัง ย่อมสามารถฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

๑. สามารถเข้าใจเรื่อง คือเมื่อได้ฟังเรื่องติดต่อกันแล้วสามารถเข้าใจว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แล้วนำสาระสำคัญไปถ่ายทอดให้คนอื่นฟังได้
๒. สามารถจับประเด็นได้ คือเมื่อได้ฟังเรื่องราวแล้วสามารถจับประเด็นที่สำคัญที่สุดและประเด็นรอง แล้วนำมาเรียบเรียงเป็นเรื่องราวย่อๆ สามารถบอกต่อกับผู้อื่นได้
๓. สามารถวิเคราะห์ได้ คือเมื่อได้ฟังแล้ว ผู้ฟังสามารถแยกแยะเนื้อความที่ได้ฟังมาและบอกได้ว่าอะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นผล ส่วนใดเป็นข้อเท็จจริง และส่วนใดคือความรู้สึกนึกคิดของผู้พูด
๔. สามารถตีความได้ คือบางครั้งข้อความที่ได้ฟังมีความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร เมื่อฟังแล้วผู้ฟังต้องรู้จักตีความหมายว่าอาจมีความหมายอะไรบ้างที่ใกล้เคียงหรือเบี่ยงเบน ผู้พูดอาจซ่อนไว้ในสุภาษิต หรือคำพังเพย หรือบทกลอนสั้นๆ
๕. ประเมินค่าได้ คือเมื่อได้ฟังจบแล้ว ผู้ฟังสามารถบอกได้ว่าข้อความที่ฟังมาดีหรือไม่ดี ด้วยเหตุผลอะไรตามความคิดของท่าน

7 การฟังสาร

๑. การฟังสารให้ความรู้

สารที่ให้ความรู้ ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับวิชาการ การฟังสารประเภทนี้ควรฟังอย่างตั้งใจ เพื่อที่จะเข้าใจในเนื้อหาของสาร สารควรจับประเด็นสำคัญของเรื่องได้ รู้จักการวินิจฉัยสาร เช่น การวิเคราะห์ข้อความ การจับใจความ การตีความ

๒. การฟังสารโน้มน้าวใจ

สารโน้มน้าวใจเป็นสารที่มีจุดมุ่งหมายและมีอิทธิพลต่อจิตใจความรู้สึกนึกคิดของผู้ฟัง ให้มีความรู้สึก และพฤติกรรมความต้องการที่ผู้พูดต้องการสารโน้มน้าวใจ เช่น การหาเสียงโฆษณา การได้วาทิ การวิจารณ์ต่าง ๆ ผู้ฟังต้องแยกแยะสารให้ได้ว่าผู้พูดมีจุดมุ่งหมายที่โน้มน้าวใจว่าควรเชื่อหรือตัดสินใจเลือกปฏิบัติตามหรือไม่

๓. การฟังสารจรรโลงใจ

สารจรรโลงใจ เป็นสารที่สามารถยกระดับจิตใจของผู้ฟังให้สูงขึ้น เกิดความรู้สึกที่ดีมีอุดมคติในการดำเนินชีวิต มีคติเตือนใจแก่ผู้ฟัง ผู้ฟังควรทำใจให้สบาย เช่น การฟังกวีพิพนธ์ ผู้ฟังจะได้ธรรมะต่าง ๆ ในการฟัง ก่อให้เกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ มีความสุข ผ่อนคลายได้

8 วิธีฝึกการ

๑. ฝึกความสามารถในการได้ยิน โดยฝึกประสาทหูให้สามารถจับเสียงได้เร็วและถูกต้อง

๒. ฝึกจิตใจให้มั่นคง มีสมาธิไม่วอกแวก อดทนต่อสิ่งรบกวนภายนอก วิธีฝึกสมาธิในการฟังสามารถฝึกได้ดังนี้

๒.๑ ขณะฟังควรฝึกวิเคราะห์ว่าผู้พูดมีกลวิธีในการเรียบเรียงเนื้อหาอย่างไร

๒.๒ เมื่อจับใจความที่ฟังได้แล้ว ให้เดาว่าผู้พูดจะพูดใจความใดต่อไป

๒.๓ ควรทบทวนใจความสำคัญที่ผู้พูดพูดไปแล้ว

๒.๔ ตีความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าวไว้

๓. เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง โดยมีการศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ ล่วงหน้าก่อนที่จะฟังเรื่องนั้น ๆ

๔. สะสมความรู้ทางภาษาอยู่เสมอ ด้วยการสังเกต และศึกษาหาความรู้ต่างๆ ในเรื่องของความหมาย การใช้ถ้อยคำ ลำนวนโวหาร คำศัพท์เฉพาะกลุ่มอาชีพ หรือวงการต่าง ๆ

๕. ฝึกตนเองให้มีความคิดและจิตใจเป็นนักประชาธิปไตย ขอมรับฟังความคิดเห็นและมีทัศนคติที่ดีต่อกันอื่น ไม่ตั้งอคติล่วงหน้า พร้อมที่จะรับฟังสิ่งต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจและอดทน

๖. ฝึกการฟังในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่การฟังวิเคราะห์ การฟังสังเคราะห์และประเมินค่า

๗. ฝึกการรู้จักนำสาระจากการฟังไปใช้ประโยชน์ โดยพิจารณาว่าผู้พูดให้ความรู้และให้แนวคิดในเรื่องใดที่เป็นประโยชน์และสามารถนำไปใช้ได้บ้าง (สมปราชญ์ อัมมะพันธุ์ : ๒๕๔๐ : ๒๕-๓๐)

9 ประโยชน์ของการฟัง

การฟังที่ดีจะทำให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟังหลายอย่าง คือ

๑. ทำให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายความเครียด
๒. ทำให้ได้รับความรู้แปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่ช่วยเสริมสร้างสติปัญญา
๓. ทำให้ได้รับความคิดสร้างสรรค์ อาจนำเอาความรู้ใหม่ที่ได้ฟังมาประยุกต์เข้ากับความรู้เดิม ช่วยให้เกิดประดิษฐกรรมใหม่ๆ ขึ้นมา
๔. ทำให้ได้เรียนรู้กระบวนการพูดที่ดีของผู้อื่น ทุก ๆ ด้าน เช่น การใช้เสียง การใช้ภาษา การใช้ท่าทาง เพื่อจะได้นำแบบอย่างที่ดีนั้นมาปรับปรุงประสิทธิภาพการพูดของตนเอง
๕. ทำให้ได้พัฒนาความรู้ทางด้านภาษา การใช้ถ้อยคำ ศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ที่กระชับ รัดกุม และมีพลังในการสื่อความหมาย
๖. ทำให้เข้าใจเรื่องที่ฟังได้ตรงตามที่ต้องการ
๗. การฟังที่ดีเป็นพฤติกรรมของผู้มีมารยาทในการเข้าสังคม สร้างบรรยากาศของความเป็นมิตร

สรุป การฟังเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน และการฟังจะเกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มทีนั้น ผู้ฟังจะต้องมีจุดมุ่งหมายของการฟัง รู้จักขั้นตอนของการฟังและจะต้องรู้หลักพื้นฐานของการฟังที่ดี นอกจากนั้นการแก้ไขข้อบกพร่องในการฟังและการฝึกฟัง ก็จะช่วยให้การฟังบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

กิจกรรมท้ายหน่วยการเรียนรู้ที่ ๔

คำสั่ง ชุดที่ ๑ ให้นักศึกษาจับกลุ่ม ๆ ละ 3 คน ฟังเรื่องแล้วตอบคำถาม
(ส่งทาง**E-mail** ภายในสัปดาห์นี้)

การที่คนเราจะรู้จักใช้ความคิดในเรื่องที่เป็นประโยชน์และมีเหตุผลนั้น ต้องรู้จักเป็นนักฟังที่ดี การฟังเป็นการศึกษาอย่างหนึ่ง เพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้จากผู้อื่นมาไว้ในตน คนที่จะเป็นนักคิดที่มีปัญญา ก็ต้องอาศัยการได้ยินได้ฟังมาประกอบกัน การหัดเป็นนักฟังของเด็กจะเริ่มด้วยการฟังนิทาน ซึ่งได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ในบางครั้งก็มีคติสอนใจไปในตัวด้วย หรืออาจจะฟังเรื่องเล่าจากคนอื่น ๆ เราต้องรู้จักฟังคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุย สนทนา หรือปรึกษาหารือกัน ต้องไม่มีการแย่งแซงที่จะพูดเรื่องของตนขึ้นมากลางคัน หรือการฟังในที่ประชุม ก็ไม่ควรหวั่นระแวงพูดคุยกัน ควรตั้งใจฟังและรู้จักถามข้อสงสัยเมื่อได้โอกาส การฟังเพลงให้ความบันเทิงใจ การฟังข่าววิทยุกระจายเสียงก็ให้ความรู้รอบตัว แม้แต่การฟังข่าวรายงานอากาศของกรมอุตุนิยมวิทยาในตอนเช้า ๆ ก็เป็นประโยชน์ เมื่อฟังแล้วเราก็เข้าใจและมีการเตรียมตัวให้เหมาะสมกับความเป็นไปของดินฟ้าอากาศ ในขณะที่ก่อนจะออกจากบ้านไปโรงเรียน สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้เป็นการหัดให้รู้จักการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับเหตุการณ์และสิ่งแวดลอมไปในตัว และจะเป็นกำไรของชีวิตในภายหน้า ที่จะเป็นคนปรับตัวให้เข้ากับภาวะและสิ่งแวดลอมได้ทุกกรณี สิ่งเหล่านี้เป็นผลดีเพราะการรู้จักฟังนั่นเอง

คำถาม ๑. ให้นักศึกษาดังชื่อเรื่องจากข้อความที่ได้ฟัง

๒. ให้นักศึกษาบอกใจความสำคัญของเรื่องเป็นข้อ ๆ

คำสั่ง ชุดที่ ๒ ให้นักศึกษาฟังแล้วสรุปข้อคิดของเรื่อง ส่งคำตอบทาง**E-mail** ภายในชั่วโมงเรียน

ข้าพเจ้ามีเวลาเหลืออีกไม่ถึงเดือนสำหรับเตรียมตัวไปยุโรป ไปศึกษาต่อด้วยทุนส่วนตัว ทุนรอนที่คุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าหามาได้ด้วยความยากลำบากด้วยการทำงานหนักด้วยการประหยัดเก็บหอมรอมริบ ด้วยการที่คุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าปฏิเสธความสุขสบายส่วนตัวของท่านเอง เพื่อให้มีความสุขสบายแก่ลูก “เหนื่อยไปก่อน คงสบายเมื่อปลายมือ” เป็นภายิตที่คุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้านับถือและพูดถึงอยู่เสมอ และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด **เหนื่อยไปก่อน** คือความเหนื่อยของท่าน **คงสบายเมื่อปลายมือ** คือความสบายของลูกทั้งหลาย ไม่ใช่ความสบายของท่านเอง วรรคต้นแห่งสุภาษิตเป็นของท่าน วรรคหลังเป็นของลูก”

(จาก สร้างชีวิต โดย หลวงวิจิตรวาทการ)

คำถาม

๑. ผู้พูดชี้ให้เห็นว่า พ่อแม่ปฏิบัติเพื่อลูกอย่างไรบ้าง

ตอบ

๒. ผู้พูดให้ข้อคิดเกี่ยวกับชีวิตอย่างไร

ตอบ

๓. ใครเหนื่อย และใครเป็นคนสบาย

ตอบ